

hen og støtte. Der vil jeg bede om, at man adskiller tingene.

Vort sigte med forslaget har ikke været, ligesom det heller ikke var med debatten om Algeriet, at få en debat om vores holdning til EU som sådan. Men problemet er, at vi har en EU-udenrigspolitik og der er ved at blive gennemført en associeringsaftale.

Så vil jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg tror, der var en misforståelse i den måde, fru Elisabeth Arnold har opfattet vores forslag på. Det var ikke hensigten, at Danmark skulle gå enegang i forhold til Israel. Det var hensigten, og det håber jeg også fremgår af formuleringen, at Danmark skulle kræve, at Israel overholder bestemmelserne i associeringsaftalen som forudsætning for at få de fordele, der ligger i associeringsaftalen. Det er selvfølgelig noget, der skal håndhæves af EU. Det vil sige, at det naturligvis er noget, som må rejses i EU. Så det er i virkeligheden et forslag om aktiv dansk handling i EU.

Jeg håber ikke, det er forslagsstillerne, der har formuleret det uklart. Det håber jeg ikke, det har i hvert fald ikke været hensigten. Jeg mener ikke, det kan læses på anden måde, end jeg tolker det her. Men det er så bare en meddelelse om, at sådan skal det opfattes. Jeg mener dybest set heller ikke, at det kan læses på anden måde, for det giver jo ingen mening, at et enkelt land forsøger på at suspendere associeringsaftalen, når det er EU, der har indgået den med Israel. Så jeg mener, at vores tekst i beslutningsforslaget rent faktisk hænger godt nok sammen.

Arne Melchior (CD):

Mit andet indlæg skal ses i forlængelse af mit første.

Hr. Albrechtsen siger, at menneskerettighederne er udelelige. Det tror jeg var udtrykket. Ja, hvor ville jeg gerne have, at det forholdt sig sådan, og hvor skal vi blive ved med at kæmpe for det. Ret til livet, ja, men vi har dog venskabelige forbindelser med lande, der endnu har dødsstraf.

Fængsle uden lov og dom, sagde hr. Albrechtsen. Det forekommer ikke. Så kan man kritisere loven, og man kan kritisere domstolene, men det forekommer ikke på den måde, som hr. Albrechtsen antydede.

Jeg synes, det er væmmeligt, at der sprænges huse i luften, som forslaget jo også omtaler. Jeg synes, det er væmmeligt. Vi skal lige huske på,

hvad man står over for. Man står over for planlægning af ugerninger, og det er ikke kun de tre i 1997, som jeg nævnte, for der er et større antal. Jeg kender ikke det nøjagtige antal, men det er langt mere end tre, som blev forhindret. De mennesker, der laver denne terror, har jo lært og mener 100 pct., at en sådan handling bringer dem direkte op i himmerige, og det er jo attraktivt for en del mennesker. Det er det, man står over for.

Tortur, sagde hr. Albrechtsen. Det er lige så svært som med menneskerettighederne og med mange andre paragraffer i øvrigt. Hvornår er det tortur, og hvornår er det hårdhændede forhørsmetoder? Jeg diskuterede med en mand fra Amnesty International, som sagde, at selv hvis politiet ved, at en mand har kendskab til en atombombe, der ligger et bestemt sted og skal eksplodere om 48 timer, må man ikke bruge tortur over for ham for at få at vide, hvor den ligger. Der mener jeg, at nødretten indtræder, som man nødigt skal tage i brug.

Det er væmmeligt, men i en sådan situation må de manges interesser og regeringernes og verdensregeringens øverste pligt stå over for en anden også væsentlig pligt. Jeg vil godt bede hr. Keld Albrechtsen om at gå hjem i sit lønkammer og tænke over, om man ikke forenkler tingene en hel del, og om man ikke gør det nemmere at fremføre sit standpunkt, end det egentlig er rimeligt.

Så skal jeg slutte med at sige, at hvis jeg havde haft stemmeret i Israel, hvad jeg ikke har, så ville jeg ikke have stemt på Netanyahu ved forrige valg og heller ikke ved et kommende valg. Men at påstå, at han griner ad EU, er hverken bogstaveligt eller billedligt talt korrekt efter ret grundig viden, jeg sidder inde med.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne takke fru Elisabeth Arnold for hendes seneste indlæg. Jeg synes, hun ramte noget centralt i den her diskussion, og jeg synes, vi oplever det i en række internationale konflikter, at de længe – undertiden jo også alt, alt for længe – ser uløselige ud, ser vanskelige ud.

Vi har haft lange passager af konflikten i det tidligere Jugoslavien, hvor alting så vanskeligt for ikke at sige håbløst ud. Vi gav da ikke op af den grund. Det internationale samfund kan ikke slippe taget i begivenhederne af den grund. Sådan er situationen også i Mellemøsten netop nu. Situationen er vanskelig, den er